
1. S. i Advent 1929

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

1. S. i Advent 1929	4
1. s. i Advent	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

1. S. i Advent 1929

1. s. i Advent

Prædikedag 1. s. i Advent

Prædikedato 1. december 1929

Prædiketekst Lukas 4,16-30

Prædiken ID P011229-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

1. S i Adv.

Der maa Tro til. Det skal dette Kirkeaar indledes med at fastslaa. Der skal tro til, hvis Værket skal gaa. Hvis en Mand begynder et Forehavende uden Tro til, at han kan magte det, saa bliver det en sløj Begyndelse, ikke en af dem, der er halvfuldendt. Men hvad der saadan gælder i jordiske Forhold, det gælder endogsaa over for Gud. Man skulde tro, at Gud altid kunde sætte sin Vilje igennem, og det kan han ogsaa i alle Tilfælde undtagen hvor han støder paa Menneskeviljer. Det har de drøftet meget i Kirken i gamle Dage, hvordan det dog kunde gaa til, at der var Grænser for Al-Magt. Og saa var der en gammel spidsfindig Teolog, der regnede ud, at naar Gud var almægtig, saa kunde han alting, altsaa ogsaa sætte Grænser for sin egen Magt. Og lad det nu være nok saa pindehuggeragtigt snedigt gennemtænkt (Logik), saa er det dog visst noget det samme, der er digtet om i den dybe Historie om Syndefaldet (Lyrik) — at der levede Adam og Eva i rolig, lykkelig Uskyldighedsstand, fordi deres Viljer faldt sammen med Guds. Gud havde givet dem en Mulighed for Selvraadighed, for at “blive Gud lig” ved ogsaa at have Vilje, og saa længe de ikke brugte den Mulighed, gled Livet i paradisk ensformig Lykke. Og lad det ene nu være klogt Menneskepaafund, og det andet dejligt Sagn, saa er der nok Sandhed i det alligevel. Saa passer det nok, at Jesus kunde ikke gøre sine Undergerninger i Nazareth, fordi de der kom med verdslig Beundring og Smaamandskritik, berømmede hans Talegaver, men kunde dog ikke se bort fra, at han dog var Josefs Søn. Og saadan skal det ogsaa nok være i Vedersø, at Guds kraftige Gerninger kan ikke ske hos os, hvis vi møder Gud med Ligegyldighed og Ringeagt. Ja, thi at Gud har givet os en fri Vilje, det betyder,

at han ikke har anden Vej til vort Hjerte end at banke paa Døren og vente paa, at der bliver sagt: Kom ind, og sommetider banker han haardt og sommetider blidt, og altid staar han for Døren og banker. Og vor Lykke den bestaar i, om vi ligesom kan sætte os tilbage til Adams og Evas Stæde før Syndefaldet, kan *deponere* vor Vilje hos Gud: gør du Brug af den; det tjener mig bedst. Aah, jeg vilde ønske det nye Kirkeaar maatte faa Folk ogsaa her i Sognet til at høre Guds Banken paa Hjertedøren og faa dem til at sige: Kom ind.